

VASTOIN KAIKKIA ODOTUKSIA

Sami Saikkonen

MIKA SAUKKONEN

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

© Sami Saikkonen, Mika Saukkonen ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Kustannusosakeyhtiö Otava
Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki
tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50430-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

SISÄLTÖ

Aluksi	9
Prologi	13
Sitten tuli Hän	16

1. OSA | IHAN SAMINA

Vuodet 1966–1987. Lapsuus, nuoruus, ensirakkaudet, herääminen tanssiin.	19
Elämä on sattumaa – vai onko?	21
Uotisen Jorma ja punainen ruusu.	24
Ero satuttaa niin perkeleesti	28
Äidin kanssa syvissä vesissä	31
Teinisähläystä	33
Pusuttelua	35
Rumpujen soittoa ja herääminen tanssiin	39
Heinänuha	43
Tanssista aletaan maksaa	46
Balettikouluun Helsinkiin	48

2. OSA | TANSSI ON JUMALILLE, TEATTERI IHMISILLE

Vuodet 1987–2010. Kaupunginteatterin aika, Kansallisbaletti, televisio, teatteri, perhe.	55
Aurinko ei nouse, jos minä en tanssi	57
Taiteilijaelämää	59
Moottoripyöräkerhoon	63
Armi	65
Marin Veltchev	67
Pateettinen baletti	71

"Sä et kuulu tänne"	74
Jailhouse Rock	81
Flirttailua	83
Homolordit	85
Veikko	88
Protokollapaskaa	91
Teatteri on mun avec	93
Sadepisaroita	96
Kapinahenkeä	99
Raketilla seinään	100
KokoTeatteri	104
Jukka Kajava	108
Ihan Spedenä	111
Akillesjänne repeää	113
Koreografin elämää	115
Saikkosen kahdeksan	118
Talent-julkkis	123
Last Dance	125
Pieni suomalainen balettiseurue	128
Ei hävettävää	136

3. OSA | LENNÄ SAMI, LENNÄ

Vuodet 2010–2021. Eläkkeelle siirtyminen,

lentäminen, Sonja, ero, Lontoon-vuosi..... 139

Korkeajännitys	141
Lentolupakirja	144
Uusi mies	147
Zoomin ensimmäinen tanssija	150
Ballet Finlandista luopuminen	154

Sonja	156
Oma lentonäytös	160
Ero Armista	162
Oivalluksia	166
Yhtä horroria	169
"Rakkautta ja Substralia"	174
Lontoon raetta	177
Meillä oli mukavaa	180
Takaisin Pitkänsillanrantaan	184
Silmukoita Kaivopuistossa	186

4. OSA | TÄMÄ NAAMA EI RUOSTU

Vuodet 2021–2026. Onnettomuus, selviäminen, takaisin elämään. 189

Onnettomuustutkintakeskus	191
Maanantai 27.9.2021	193
Onnettomuustutkintakeskus, pelastustoimet	196
Onnettomuus uutisen leviäminen	198
Rajatilassa	200
Kotihoidossa	206
Paluu koneen ohjaimiin	211
Netflix	214
Kulttuurisaunan lauteilla	216
Ter Minator	219
Kipeä ero Sonjasta	223
Córdobaa ja Porin murretta	228
Kohtaus miehelle ja naiselle	232

5. OSA | SAMI 2.0

Nyt. Miten mies muuttui

onnettomuuden jälkeen..... 237

Jalat ja kädet 239

Kasvot 241

Selkä 243

Silmät 245

Sydän..... 246

Aivot 247

Mieli 248

Sielu ja ruumis 250

Tanssi..... 252

Teatteri 254

Musiikki ja taide..... 256

Uskonto 259

Ystävyys..... 261

Moottoripyöräily 262

Lentäminen 264

Rakkaus 266

Erot ja kriisit..... 268

Epäonnistumiset / onnistumiset..... 270

Isänä oleminen..... 273

Tunteet – jin ja jang 275

Kuolema..... 277

Elämä..... 279

Jälkisanat 281

Samin Saikkosen teokset 284

Henkilöstöhakemisto 294

ALUKSI

A ikamoiselta keekoilijalta vaikuttaa. Se oli ensimmäinen mielikuvani Sami Saikkosesta. Sami oli televisiossa esitetyn *Talent Suomi* -kilpailun arvosteluraadissa joskus vuoden 2010 tienoilla, ja siitä minulle on jäänyt jonkinlainen muistikuva. Samin tanssuraan en ollut juuri noteerannut. Balettimaailman seuraaminen oli ollut minulla lähinnä lehtien otsikkotasoa. Olin kyllä kuullut Samin nimen, mutta siihen se oli jäänyt.

Kun Sami sitten saapui Raittius- ja Urheiluseura Zoomin jääkiekkotreeneihin, tutustuin häneen paremmin pukukopin puolella. Meillä synkkasi alusta lähtien hyvin. Sami sulautui ryhmään nopeasti, ja juttu kulki kaikkien kanssa. Sami on Zoomin historian ensimmäinen tanssija, ja siitä hän sai kyllä pukukopissa kuulla. Mitään homoläppää ei kuitenkaan heitetty. Kaukalossa näkyi selvästi, että hän oli harrastanut jääkiekkoa aiemmin. Sanoisin kuitenkin, että suoraluistelu oli hänen vahvuutensa. Kaarroksia kannatti välttää.

Minulta oli jonkin verran kysely uuden kirjan tekemisestä, mutta en ollut syttynyt tarjottuihin aiheisiin. Kun sitten

luin Samista lento-onnettomuuden jälkeen kirjoitetun jutun, kiinnostus heräsi. Tasamaan tallaat eivät minua kiinnostaneet. Samilla oli vaiherikas ja monipuolinen ura takana. Onnettomuus oli jo sinällään hurja tarina, ja tietty rosoisuus näkyi myös persoonassa. Ajattelin, että siinä olisi kaveri, joka minua kiinnostaa.

Soitin Samille. Sovimme treffit Hakaniemen kauppahalliin. Vedettiin kermaiset kalakeitot ja päätettiin, että tehdään sellainen kirja, että oksat pois. Onneksemme Otava osti myyntipuheemme.

Projektista tuli aika lailla haastava. Se ei tosin minua ylittänyt.

Molemmilla oli omat kiireensä, ja kirjoitustyön alkuun saamisessa oli aikatauluhaasteita. Minulla oli *Tanssii tähtien kanssa* -ohjelmassa oma aikatauluni, ja Sami lähti Córdobaan lennonopetustoihin ja heti sen perään Poriin Suomen ilmaisuopistoon vastaaviin tehtäviin. Tämän lisäksi hänellä oli vielä tanssiesityksiä ja niiden harjoittelua.

Syksyllä 2025 laitettiin kuitenkin ralli päälle ja valmista alkoi tulla.

Alkuvaiheessa tapasimme Samin kämpillä Hakaniemessä. Samin Bruno-kissa aiheutti kuitenkin minulle pirunmoista kutinaa silmiin ja korviin, joten tapaamispaikaksi muodostui kotini Maununnevalle. Kaava oli aina aika lailla sama. Sami tuli vartin myöhässä. Tämän jälkeen oli vuorossa kahvitte-lua. Vaimoni oli hankkinut meille kahvikoneen, ja espresso meni sitten tapaamistemme aikana litratolkulla. Ei ollut turha hankinta. Punaista, tummaa Royal-suklaata kylkeen ja

sen jälkeen Sami siirtyi sohvalle takan viereen vaakatasoon. Varustukseen kuuluivat vielä villasukat ja pään päälle vedetty hupparin huppu. Tunti kerrallaan ja sitten erätauko ja kahvit. Tapaamisia oli kymmeniä, ja kerta kerralta opin Samista lisää. Pikkuhiljaa pääsimme yhä syvemmälle Samin tarinaan. Sain myös hyvät oppitunnit balettimaailmasta ja lennonopetuksesta.

Jo alussa olimme sopineet, että kirjassa kerrotaan mitään pelkäämättä ja mitään piilottelematta asiat niin kuin ne ovat Samin näkökulmasta menneet. Sanotaan, että miesten on vaikea puhua tunteistaan. Nyt puhuttiin. En ole koskaan aikaisemmin kuullut näin suoraa, rohkeaa ja koskettavaa puhetta. Uskallan sanoa, että meistä tuli projektin aikana myös hyvät ystävät.

Kiitos Mari Mikkolalle ja Otavalle, että annoitte meille mahdollisuuden kertoa tämän tarinan.

Kiitos kaikille haastateltaville, jotka olivat heti valmiit kertomaan asioista, kun kuulivat, kenestä puhutaan.

Kiitos Oskari Saukkoselle, joka toimi kirjan ansiokkaana esilukijana ja jaksoi tsempata.

Kiitos Samille, että uskoit ja luotit minuun.

Helsingissä, Maununnevalla kesäkuussa 2026

Mika Saukkonen

PROLOGI

Vuonna 2013 virallisia Movember-kampanjoita järjestettiin 21 maassa.

Yksi maista oli Suomi. Kampanjan tarkoituksena on kerätä varoja ja lisätä tietoisuutta miesten terveysongelmista kuten eturauhassyövästä.

Se oli alkusysäys siihen, että aloin seurata myös omaa PSA-arvoani, joka kertoo eturauhasen terveydestä. Sen kohoaminen voi viitata esimerkiksi eturauhassyöpään, hyvänlaatuiseseen liikakasvuun tai tulehdukseen. Sen lisäksi lääkärin sormi kävi takapuolessani säännöllisen epäsäännöllisesti. Mitään hälyttävää ei ensimmäisten vuosien aikana havaittu.

Kesäkuussa 2025 oli vuorossa vuotuinen lentäjän lääkärin-tarkastus. Tarkastukseen ei kuulu PSA-arvon mittaaminen, mutta otin sen omakustanteisesti siihen mukaan. Tulosten tultua ilmeni, että PSA-arvo ei ollut vain vähän korkealla vaan reippaasti koholla. Minut määrättiin lisätutkimuksiin Helsingin Meilahteen.

Kävin TT-kuvauksessa, mikä johti siihen, että tuli kutsu biopsiaan eli koepalanottoon syöpäosastolle. Tieto siitä, että

kyseessä on epäily eturauhassyövästä tuli samana päivänä, kun oli ilmailuopiston kesäjuhlat. Sanalla syöpä on ikävä ”klangi”, ja se sai ajattelemaan jo kaikenlaista. Munat putoaa, miehisuus katoaa ja musta ei ole enää mihinkään. Olin aivan hajalla. Ajattelin, että en voi jättää juhlia väliin, koska mut oli kaiken lisäksi pyydetty soittamaan rumpuja oppilaiden bändiin. Päätin, että en ala pillittää, näytä pahaa oloani ja pilaa muiden juhlia. Menin juhliin.

Meilahden syöpäosastolla tilanne muuttui. Esilääkityksen aikana ennen koepalanottoa hoitaja kysyi, onko kukaan ollut yhteydessä asian tiimoilta. Ei ollut. Kuvia ei ollut ehditty katsoa. Nyt katsottiin. Kuvien perusteella radiologi totesi, että kuvissa ei näy mitään. Kirurgi suositteli, että ei otetakaan koepalaa vaan jatketaan seuranta. Olo oli helpottunut. Olin jo aiemmin syöpäepäilyn lisäksi saanut diagnoosin sydämen aortan laajentumisesta. Tämä oli estänyt lentotyöt joksikin aikaa. Lopulta ilmeni, että aortta oli suurempi mutta minulle normaali, joten siltäkin osin kaiken piti olla kunnossa.

Jatkoin lentotöitä Porissa, ja myöhemmin syksyllä valmistimme Minna Tervamäen kanssa *Kohtaus miehelle ja naiselle* -esitystä.

PSA-arvoa seurattiin syksyn ajan, mutta merkittävää muutosta ei tapahtunut. Arvot huitelivat yli kymmenessä. Tammi-kuussa 2026 päädyttiin siihen, että koepala on nyt syytä ottaa. Kun *Kohtaus miehelle ja naiselle* -esitykset olivat päättyneet, menin koepalanottoon Meilahteen. Diagnoosi oli tily.

Eturauhassyöpä. Ehdotetaan leikkausta. Pelko alkoi kalvaa.

Ensimmäinen ajatus oli, että siinä meni työt. Olin sopinut aloittavani jälleen Porissa keväällä. Ilmailuopisto piti

kuitenkin lupauksensa ja joustoa löytyi. Sovittiin, että hommat jatkuvat ja sairaslomat pidetään sitten kun niiden aika on. Ilmailumailmassa kaikki ovat aina pitäneet puheensa, toisin kuin usein teatterimailmassa.

Leikkausaikaa suunniteltiin maaliskuun loppuun, mutta halusin kouluttaa oman lentoryhmäni Porissa ensin yksinlentovaiheeseen. Sovittiin, että leikkaus suoritetaan toukuun 6. päivänä 2026.

Ihmisen mieli on kummallinen. Tai ainakin minulla on. En tuntenut mitään oireita, joten otatin vielä PSA-arvon työterveydenhuollossa. Kai minä halusin kieltää itseltäni syövän olemassaolon.

Eihän siinä mitään muutosta ollut. Syöpä mikä syöpä ja leikkaus edessä.

Olin päättänyt pitää lomaa *Kohtaus miehelle ja naiselle* -esitysten jälkeen ennen kuin aloittaisin työt Porissa maaliskuussa. Ennen tietoa syövästä olin ehtinyt jo varata lomatkan Norwegianin halvoilla lennoilla Teneriffalle. Nyt mietin, lähdenkö matkaan ollenkaan. Ei ollut ihan paras fiilis. Eturauhassyöpäleikkaus edessä ja parivuotinen avioero-prosessi Sonjasta hämmensi vielä taustalla.

Päätin kuitenkin lähteä reissuun 8. helmikuuta 2026. Olin yksin matkalla. Vuokrasin auton ja ajelin saarella. Yksinäinen mies seisoskeli rannalla, eikä mikään kiinnostanut. Katselin merta aika syvissä ajatuksissa. Kävi mielessä, että mitä elämässä on enää jäljellä. Tässä ei ole vittu mitään järkeä. Kaikki menetti merkityksensä. Ei ollut ketään, kenen kanssa jakaa tuntemuksia. Lohduton olo.

SITTEN TULI HÄN

Heräsin 14. helmikuuta ystävänpäivänä Teneriffalla saateiseen aamuun. Avasin Facebookin ja aloin selata sivuja. Sattumalta silmäni osuivat Karita Tykän storyosaan, jossa hän tanssii pilatestunnin päätteeksi eräänlaista flowtanssia. En edes tiennyt, että seuraan häntä somessa.

Laitoin Karitalle viestin: ”Tanssi on kova juttu, googlaa, mitä neurotieteet nykyään sanovat tanssista. Ylivoimaisesti parasta liikuntaa ihmisen kokonaisuudelle. Iloa sinne.”

Vastaus tuli nopeasti: ”Sydän ja kiitos.” Hämmennyin nopeasta vastauksesta.

Seuraavana päivänä lähdin ajelemaan hotellilta rannalle. Ajoin moottoritiellä kilpaa espanjalaisten kanssa. Ajatuksena oli, että tänään ei kukaan mene Saikkosen Kiasta ohi. Eikä mennyt.

Matkalla oli aikamoisia pudotuksia tien vieressä ja ajattelin, että mikä mua kaduttaisi, jos nyt kuolisin. Tuli mieleeni, että en laittanut sille tytölle uutta viestiä. Himmasin vauhtia, vetäydyin kilvanajosta ja pysähdyin seuraavalle levikkeelle.

Laitoin hätävilkut päälle ja lähetin Karitalle viestin: ”Lähdetkö joku päivä kahville mun kanssa?”

Olin rannalla koko päivän ja katselin puhelinta. Viestiä ei ollut tullut.

Illalla aika myöhään puhelimeen kilahti viesti: ”Moi, miksei ja hymy.”

Kun tulin kotiin Teneriffalta, sovimme kahvitreffit seuraavalle vapaalle päivälle.

Ainakin minua jännitti. Otaksun, että myös Karitaa. Kahvittelu venyi lopulta kolmetuntiseksi. Seuraavana päivänä tapasimme jälleen. Aika meni kuin iltamissa. Nyt jutellessa meni jo aamukahteen keittiön pöydän ääressä! Tuntui hyvältä. Sovimme, että edetään julkisuudelta rauhassa. Pidimme asian niin pitkään poissa näkyvistä kuin se olisi ylipäättään mahdollista. Seuraavat kymmenen päivää olimme käytännössä toisiimme kietoutuneina koko ajan. Kun lähdin Poriin töihin, puhelin oli ahkerassa käytössä kahden viikon ajan.

Kerroin Karitalle heti ensitapaamisessa, että mulla on eturauhassyöpä. Dumpppaa mut heti, jos se on sulle kynnyskysymys. Ei ollut. Karita oli mukanani leikkausta edeltävällä vastaanotolla leikkaavan lääkärini luona.

Leikkaus suoritettiin 6. päivä toukokuuta 2026. Heti herättyäni leikkauksen jälkeen kirurgi tuli tapaamaan ja kertoi iloisin silmin, että onnistuttiin säästämään hermot. Erektiohermot säilyivät. Edes syöpä ei pelottanut mua niin paljon kuin se, että säilyykö stondis. Ja nyt sen sanottiin säilyvän.

Leikkaustekniikka on vuosien aikana kehittynyt hurjasti. Operaatio suoritettiin nyt tähystyksellä. Toinen hoitomuoto

olisi ollut säde- ja hormonihoito. Jos tästä syövästä nyt jotain hyvää on ollut, niin ainakin se on saanut monet kaverinikin seuramaan omaa tilannettaan.

Eturauhassyövän leikkauksen jälkeen seuraa viikon kestävä niin sanottu katetrihoito. Virtsapussi tuo omat hankaluuksensa, mutta toivuin hyvässä hoivassa Karitan luona. Kolmen kuukauden jälkeen oli seuranta. Pahan pitäisi nyt olla kokonaan pois, mutta mistä näistä ikinä tietää.

Kun tapasimme Karitan kanssa ensimmäisen kerran, hän kysyi: ”Mitä etsit?” Hämmennyin kysymyksestä. Karita sanoi etsivänsä loppuelämän ihmistä, ja tajusin, että niin minäkin. En vain kehdannut tai osannut sanoittaa sitä ääneen.

Ensimmäisessä halauksessamme tunsin, että meillä on yhteys.

Se oli ihanaa, se lämmön, pehmeiden ja yhteyden tunne.

Kaikista asioista on puhuttu. Möröt on käyty läpi. Molemille on tapahtunut paljon niin elämässä kuin parisuhteissakin.

Molempien ex-vaimojeni suhteista olen oppinut. Karita saa nyt hyvin koulutetun päivitetyn miehen.

Elämä palasi taas valtavan kauniiksi ja sai merkityksen. Meillä on yhteinen unelma. Annoin sille nimeksi Tyrskyluoto. Se on meille sekä henkinen että fyysinen yhteinen paikka joskus tulevaisuudessa.

Karitan kanssa on tunne, että olen perillä.

1. OSA

IHAN SAMINA

Vuodet 1966–1987.
Lapsuus, nuoruus,
ensirakkaudet,
herääminen tanssiin

ELÄMÄ ON SATTUMAA – VAI ONKO?

Joinakin hetkinä olen toivonut, että elämä olisi mennyt eri tavalla. Olisin nyt ranskalainen, asuisin Ranskassa, puhuisin ranskaa ja eläisin ranskalaista elämää. Nimeni olisi Samin sijasta Ricardo. Ehkä on kuitenkin parempi, että tässä ollaan ihan Samina vaan.

Kaikki olisi voinut mennä myös toisin. Se oli pienestä kiinni.

Äitini Tuula on aina ollut eläväinen tyyppi, jolle on sattunut ja tapahtunut. Keväällä 1964 hän matkusti Pariisiin au pair-tytöksi, ja ennen matkaa alkanut kirjeenvaihto johti tapaamiseen ranskalaisen Christianin kanssa. Hänen isänsä oli ollut mukana Indokiinan sodassa, jota Ranska kävi siirtomaassaan itsenäisyysliikettä vastaan vuosina 1954–1962. Isän kuoleman jälkeen poika oli saanut ikään kuin perintönä paikan Ranskan armeijassa ja taistellut Algerian sodassa.

Nuoret sopivat tapaamisen Christianin lomaillessa armeijasta, ja kirjeenvaihdosta alkanut ystävyys eteni rakkaussuhteeksi. Vaikka äitini au pair -pesti tuli päätökseen ja hän palasi Suomeen, romanssi jatkui kiivaana. Posti kulki Ranskan ja Suomen välillä. Sen sijaan äidin ystävättäret pitivät suhdetta haihatteluna. ”Gigolo mikä gigolo”, kommentoivat. Päästesään armeijasta Christian oli luvannut tulla Suomeen, ja sen hän myös teki keväällä 1966.

Tällä välin kohtalo oli puuttunut peliin.

Pian Pariisista saapumisensa jälkeen äitini oli mukana *Lepakko*-operetin harjoituksissa Turun kaupunginteatterissa, joka sijaitsi tuolloin Turun konserttitalossa. Siellä hän tapasi miehen, josta tuli isäni. Martti oli jo naimisissa ja kahden lapsen isä, mutta kohtaaminen johti suhteeseen. Isä jätti entisen perheensä, johon kuuluivat minua kaksitoista vuotta vanhempi siskopuoleni Pirjo ja yksitoista vuotta vanhempi velipuoleni Jukka. Minut on lykätty alulle *Lepakko*-operetin kulisseyksissä.

Kun Christian saapui Suomeen, hän olisi ollut valmis ottamaan äitini vaimokseen ja syntymättömän lapsen hoidettavakseen. Uskonnollisen kasvatuksen saanut äitini ei tähän kuitenkaan suostunut. Martti ja Tuula avioituivat kesällä 1966 ja muuttivat Poriin.

Minusta ei tullut ranskalaista.

Vankkarakenteinen poikalapsi, joka sai nimekseen Sami, syntyi Porin keskussairaalassa 4. marraskuuta 1966. Vanhempani jatkoivat syntymäni jälkeen avustajina Porin teatterissa, jonka takahuoneessa olen viettänyt lapsuuteni viisivuotiaaksi

asti. Mieleepi on jäänyt tunne, että teatteri on onnellinen paikka ja ihmiset ovat siellä keskimäärin kivoja. Näyttelijät pitävät lapsista, ja lapset ovat aina tervetulleita teatteriin. Siinä yhteisössä on joku selittämätön turvallisuuden ilmapiiri. Sellainen vahva kokemus mulla edelleen on.

UOTISEN JORMA JA PUNAINEN RUUSU

Syntymäni aikoihin Jorma Uotinen tanssi Porin teatterissa *Viulunsoittaja katolla* -esityksessä, jossa myös isäni ja äitini tanssivat avustajina. Vanhempani ja Jorma ystäväystyivät.

Äitini on aina pitänyt vähän kummallisista tyypeistä ja tuli Jorman kanssa hyvin juttuun. Jorma oli siihen aikaan Porissa nouseva kyky, joka herätti kummastusta ja närkästystä erikoisilla vaatteillaan. Hän kulki liekihattu päässä, viitta hartioidella ja mustat pitkät saappaat jalassa. Silloin tällöin hän sai myös äidin kertoman mukaan turpaansa poikkeavan tyylinsä vuoksi.

Jorma oli ensimmäinen, joka tuli kukkasen kanssa tervehtimään äitiäni syntymäni jälkeen synnytyssairaalaa. Hypäsi kainaloon ja ojensi punaisen ruusun. Uotinen oli silloin 16-vuotias ja äitini 23 vuotta. He olivat kavereita ilman mitään romanttista suhdetta.

Jorma Uotinen, tanssitaiteilija, Kansallisbaletin taiteellinen johtaja 1992–2001: ”Samin vanhemmat Tuula ja Martti ja minä olimme Porin teatterissa ilta-avustajina opereteissa, musikaaleissa ja näytelmissä 60-luvun puolivälin jälkeen. Siellä tutustuimme. Ystävystyin erityisesti Samin äidin, Tuulan, kanssa. Tuula oli varsin mainio tanssija ja näyttelijä, parempi kuin Samin isä Martti. Olin nuori poika, mutta kohteliaana halusin huomioida Samin syntymän ja ehdin jopa ennen Samin isää synnytyslaitokselle heti syntymän jälkeen. Kävin ostamassa punaisen ruusun, jonka sitten vein Tuulalle. Muistelin, että äitini kutoi vielä jonkinlaisen pienen nutun Samille, joka annettiin myöhemmin Tuulalle. Samanlaisen nutun, jonka äitini on kutonut myös Samuli Edelmannelle. Samulihan on myös syntynyt Porissa, tosin pari vuotta Samia myöhemmin. Siitä asti olen seurannut Samin elämää. Samin perhe muutti pian tämän jälkeen Kaarinaan, ja en kuullut Samista mitään vuosiin. Tein omaa uraani, kunnes sitten kohtasimme Helsingissä. Se onkin sitten eri tarina se.”

Kun äiti ja isä olivat töissä, kaunis tyttö nimeltä Maija hoiti minua ja katsoi perääni. Maijalla oli upeat mustat pitkät hiukset, jotka olivat usein kivasti ponnarilla kiinni. Aivan Porin keskustassa sijainneen hoitopaikan alakerrassa oli kioski, josta sai pennin nallekarkkeja. Maaumalassa opin uimaan kolmevuotiaana. Hyppäsin ilman mitään itsesuojeluvaistoa syvään päätyyn, mikä kuvastaa tänäkin päivänä suhtautumistani asioihin.

Syksyllä 1971 Poriin avattiin Lipsin tavaratalo, jossa äiti oli töissä somistajana. Pääsin jopa näyteikkunaan täysissä

lätkävarusteissa. Veli-Pekka Ketola oli sen aikainen tähtipelaaja, ja Vellun kanssa lauottiin sitten näyteikkunassa kiekkoja maaliin.

Siskooni ja veljeeni mulla on aina ollut hyvä suhde. Vaikka Pirjo ja Jukka jäivät eron jälkeen Turkuun, he kävivät usein hoitamassa minua Porissa. Sisko oli minulle erityisen tärkeä ja piti huolta, että mulla oli kaikki hyvin. Jukka pelasi jalkapalloa, ja pidin häntä ihan sankarina.

En ole koskaan pitänyt nimityksistä siskopuoli tai velipuoli. Ne mitään puolikkaita ole. Ne ovat mun sisko ja veli ja tosi rakkaita.

Pirjo Hautanen, Samin sisko: "Kävin jonkin verran hoitamassa Samia hänen ollessaan muutaman vuoden vanha. Samin äiti, Tuula, syötti Samia jostain syystä niin, että Sami istui tiskialtaassa ja lusikoi puuroa naamaansa. Tämä huvitti minua suuresti. Opetin sitten Samia syömään pöydän ääressä. Sami oli myös mahdoton kylpemään. Hän olisi pulikoinut kylpyammeessa vaikka koko päivän. Itkun kanssa saimme hänet sieltä pois. Jo ihan varhaisina vuosina hän oli vauhdikas veikko. Sattui ja tapahtui. Kavereita hänellä on aina ollut paljon."

Ollessani viiden vanha muutimme isän työn takia Kaarinaan, ja siellä aloitin Vasaramäen päiväkodissa. Tulin usein yksin kotiin bussilla, mikä oli ylipäättään aika jännä paikka viisivuotiaalle. Kerran hävitin markan kolikon, jonka matka kotiinkin maksoi. Itku kurkussa sain kuitenkin lainattua kanssa-matkustajalta markan ja pääsin kotiin. Itkusta ei ollut tulla

loppua. Markan lainaaja tyynnytteli ja rauhoitteli hyperventiloivaa pikkupoikaa koko matkan ajan.

Kaarinan aika kesti vain vuoden. Raisioon oli tuolloin rakennettu ensimmäiset asumisoikeusasunnot, Pernon talot, ja muutimme sinne. Asuin samassa asunnossa koko koulun ajan ensimmäisestä luokasta lukion viimeiseen luokkaan asti. Vaikka olen syntynyt Porissa ja asunut Turussa ja Kaarinassa, niin raisiolainen bensalennkkari tässä ollaan. Äiti jatkoi somistajan ammattia Raision Sokoksessa ja laittoi näyteikkunoita kuntoon. Mutsi oli hyvä siinä.

Kaksi ensimmäistä kouluvuotta meni Kaanaan ala-asteella. Kun paras kaverini Juha muutti Ihalan kouluun, isäni kävi ilmoittamassa rehtorille, että myös poikani tulee tähän kouluun. Ala-asteen loppupuoli meni siellä. Isä sai asioita järjestymään.